

LES NORMES DE CONDUCTA EN L'ÀMBIT DOMÈSTIC

Les normes són mitjans d'ajuda, pilars importants per a limitar el terreny de joc, perquè el xiquet puga moure's en ell d'una forma segura i protegida. Tots necessitem en el nostre comportament, però molt especialment els xiquets més xicotets, uns límits molt clars per a sentir-se segurs i protegits, per a orientar-se adequadament, trobar suport, experimentar la unió amb la família, aprendre a tindre confiança i autonomia per a poder convertir-se en adults responsables i independents.

Les normes han de ser molt clares, estar ben definides i ser adequades per a cada xiquet segons la seua edat.

- És important establir diferències entre germans, si n'hi ha. D'una altra manera els majors tenen la sensació que créixer només porta amb si obligacions i no tardaran a aparéixer conductes regressives (comportament infantil) i, per la seua banda, els xicotets no desitjaran créixer (per a què perdre privilegis?). No és dolent que un xicotet es quede, per exemple, sense anar a una activitat, o no puga rebre una bicicleta fins a ser més major. D'aquesta manera desitjarà créixer i fer-se major com el seu germà. Fer-se major serà desitjable perquè ser xicotet no porta amb si tots els privilegis i avantatges.
- No demane coses que el xiquet no pot fer; segons la seua edat i evolució individual cadascú està preparat per a anar assumint responsabilitats en diferents moments.
- Quan exigisca al xiquet, no actue de forma contradictòria: en moltes ocasions les normes de casa es modifiquen davant de la presència de visites per la por al què diran.

- Siga coherent en l'aplicació de normes:
 - si prohibeix una cosa siga conseqüent i faça-ho sempre.
 - si creu que una situació mereix una excepció, explique-li-ho abans.
 - no cedisca després de moltes súpliques, pensarà que se n'ha eixit amb la seua.
- Si li costa mantindre's davant de la debilitat dels seus fills, plantege's si està reaccionant així per la seua pròpia debilitat.
- Els càstigs exagerats solen posar-se en moments de ràbia. Si ho hem dit, hem de complir-ho, però en aquestes ocasions pot ser molt difícil. Quan se senta descontrolat/da, diga tan sols: "Estàs castigat; em pensaré el càstig i te'l diré després". D'aquesta manera es donarà un temps per a pensar i no posarà un càstig desmesurat que després li coste complir.
- No castigue amb alguna cosa que no puga complir. Els càstigs no són millors per ser més durs; un càstig més breu i immediat ens permet que el xiquet comprove abans que el càstig es compleix i ens dona l'oportunitat de fer "creu i ratlla" molt més prompte.
- Els càstigs han de ser proporcionals a la falta comesa, breus, immediats i relacionats amb la conducta. Que no impliquen un desavantatge per a tota la família.
- No modifique els càstigs una vegada anunciats (especialment si el seu fill se n'ha eixit moltes vegades amb la seua).
- Faça els ulls grossos quan no se senta amb forces per a mantindre un límit que ja ha posat en altres ocasions. Abans d'amenaçar amb un càstig hem d'estar segurs que podrem dur-lo a terme i mantindre'l fins al final.

- Tots tenim dies dolents que el cansament o el descoratjament pot fer-nos baixar la guàrdia. Podem fer dues coses: 1) fer els ulls grossos (si la situació no és molt descarada); 2) deixant-li fer i posant un càstig que es complirà demà.
- El principi que hem de tindre present és el següent: mai amenaces i després sigues tolerant amb la situació.
- Quan es produeixen desacords entre els pares sobre la forma d'educar els xiquets, mai s'ha de discutir davant d'ells. Els xiquets han de percebre en els pares un front comú i coherent, d'una altra manera es confondran i se sentiran temptats a aprofitar-se de les "escletxes" que veuen en "el mur de la seua autoritat" per a colar-se i eixir-se'n amb la seua.
- Evitar centrar l'autoritat en un pare només. És important que cadascun dels pares resolga amb els seus fills els seus problemes i que, posteriorment, es mantinguen informats entre ells sobre com han anat les coses. No delegar l'autoritat en l'altre.
- No es desautoritze mai obertament davant dels seus fills. Reconéixer obertament el nostre fracàs com a autoritat competent no ens ajudarà a recuperar-la, sinó que ens dificultarà més imposar-nos la pròxima vegada.
- Acostume'l a demanar-li permís: és una bona mesura acostumar els xiquets a demanar permís per a veure un programa de TV, baixar al carrer, jugar a videojocs o per a qualsevol altra conducta que vulguem controlar. Ara bé, hem de saber que si sempre els neguem el permís, deixaran d'avisar-nos i ho faran d'amagat. Si volem que aquesta conducta es mantinga, unes vegades ha de ser reforçada i en altres ocasions denegada. Tota negativa, per exemple a veure un programa de TV, ha de tindre una raó lògica. Al final, no obstant açò, la decisió de prohibir alguna cosa ha de ser nostra, encara que puguem tindre en compte l'opinió dels xiquets, ells han de saber que la decisió final és dels adults.